

PARAULES DE VIDA

Jornades de la Pau, migrants i refugiats (II)

Celebrem aquest diumenge la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat. El papa Francesc, en el missatge que ha dirigit a l'Església per a aquesta jornada amplia algunes idees del missatge de la Jornada Mundial d'Oració per la Pau. Concretament ens recorda que el compromís dels cristians i de les persones de bona voluntat perquè els emigrants i refugiats puguin trobar la pau que cerquen, es pot resumir en quatre accions: **acollir, protegir, promoure i integrar.**

Enfront de les polítiques que dificulten el dret de tot ésser humà a cercar un lloc que els ofereixi la possibilitat de viure en pau i dignament, «**acollir** significa, abans de res, ampliar les possibilitats perquè els emigrants i refugiats puguin entrar de manera segura i legal en els països de destinació». Tots els casos no poden ser tractats de la mateixa manera: els motius humanitaris i de reunificació familiar haurien de ser tinguts en compte d'una manera especial. Aquest tema requereix de les autoritats imaginació i audàcia en la cerca de solucions que tinguin en compte la centralitat de la persona humana, com ara la possibilitat de visats temporals als qui migren a països veïns fugint de conflictes i guerres. En tot cas caldria evitar sempre les expulsions col·lectives i arbitràries cap a països en els quals no es garanteix el respecte als drets fonamentals.

El compromís de **protegir** l'emigrant consisteix a promoure accions en defensa dels seus drets i dignitat «independentment del seu estatus migratori». Els drets bàsics de la persona humana precedeixen al seu estatus legal i sempre han de ser respectats.

Tot ésser humà té dret al necessari per a la subsistència vital; a l'accés equitatiu a la justícia; a un treball; a la llibertat de moviment; a l'assistència sanitària... Els menors d'edat hauran de ser protegits d'una manera especial i caldrà oferir-los la possibilitat de continuar els estudis i rebre una educació digna.

«**Promoure** vol dir treballar amb la finalitat de què a tots els emigrants i refugiats se'ls done la possibilitat de realitzar-se com a persones». Si les dues accions anteriors pretenen que no es conculque la seua dignitat, aquesta té una dimensió més positiva. L'emigrant no és solament una persona la presència de la qual se suporta o es tolera, sinó que cal treballar pel seu bé.

L'esforç d'**integrar** exigeix treballar per una cultura de la trobada, afavorint les ocasions d'intercanvi cultural i promovent aquelles actituds que suposen un reconeixement mutu dels valors presents en les diferents cultures i que dignifiquen a la persona humana.

En definitiva, el que el Papa vol és que els cristians no ens deixem influir per missatges negatius que provoquen el rebuig, sinó que potenciem sempre actituds positives cap als emigrants, pensant abans que res en la seua dignitat humana i veient-los com a fills de Déu.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Viure el temps de Nadal amb esperit cristià

Les festes de Nadal són d'arrel cristiana, però han perdut socialment el seu sentit cristià. Doncs bé, potser precisament per això són un moment privilegiat del desafiament que vivim tot l'any: l'actitud cristiana davant del nostre món. «El nostre món» vol dir tot el que vivim dia rere dia: la família, el treball, les crisis socials, el procés polític, la moda, l'esport, les converses, les festes... Els cristians som del nostre món com tothom.

Ara bé, com a persones i com a comunitats cristianes vivim sempre un desafiament: viure bé el lloc i la missió cristiana que tenim en aquest nostre món. Això comporta aprendre la tasca delicada del discerniment. L'actitud cristiana no és el rebuig i la condemna fonamentalista, però tampoc

la identificació acrítica amb tot el que es viu avui. Cal fer una tasca específicament cristiana: discernir el que és positiu, per potenciar-lo, i el que és negatiu, per superar-ho i evitar-ho. És el que cal fer també amb les festes de Nadal.

Tots hem comentat el que és negatiu: l'afany consumista, els regals per compromís, la sobrecàrrega de despeses, l'atabalament, un ambient negatiu per als sols i depressius... Hi ha també dimensions ben positives: el record i les trobades familiars, els gestos de generositat individuals i col·lectius, la insistència en la pau com a valor humà. Cal felicitar-nos d'aquestes dimensions i fomentar-les. I cal també fer-hi la nostra aportació cristiana, especialment en els aspectes centrals de

l'Evangeli. En subratllaré tres. Per una banda, cal aprofundir l'experiència de l'amor als altres, especialment els més pobres i necessitats, un amor que no es queda en un sentiment i una ajuda puntual sinó que arriba a acceptar els altres, valorar-los, entrar-hi en comunió, buscar el que realment necessiten. El segon té a veure amb l'esperit evangèlic de pobresa, que corregeix el perill social de perseguir frívolament la sobreabundància i valora l'austeritat i la despesa sostenible. I a la base de tot, la fe joiosa en el Déu de l'Amor i de la Pau, que envia el seu Fill Jesús, nascut pobrament a Betlem, que ens ofereix el seu Esperit d'amor, de llibertat, d'alegria.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Jornadas de la Paz, migrantes y refugiados (II)

Celebramos este domingo la Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado. El papa Francisco, en el mensaje que ha dirigido a la Iglesia para esta jornada amplía algunas ideas del mensaje de la Jornada Mundial de Oración por la Paz. Concretamente nos recuerda que el compromiso de los cristianos y de las personas de buena voluntad para que los inmigrantes y refugiados puedan encontrar la paz que buscan, se puede resumir en cuatro acciones: **acoger, proteger, promover e integrar.**

Frente a las políticas que dificultan el derecho de todo ser humano a buscar un lugar que les ofrezca la posibilidad de vivir en paz y dignamente, «**acoger** significa, ante todo, ampliar las posibilidades para que los emigrantes y refugiados puedan entrar de modo seguro y legal en los países de destino». Todos los casos no pueden ser tratados del mismo modo: los motivos humanitarios y de reunificación familiar deberían ser tenidos en cuenta de una manera especial. Este tema requiere de las autoridades imaginación y audacia en la búsqueda de soluciones que tengan en cuenta la centralidad de la persona humana, como es la posibilidad de visados temporales para las personas que migran a países vecinos huyendo de conflictos y guerras. En todo caso habría que evitar siempre las expulsiones colectivas y arbitrarias hacia países en los que no se garantiza el respeto a los derechos fundamentales.

El compromiso de **proteger** al emigrante consiste en promover acciones en defensa de sus derechos y dignidad «independientemente de su estatus migratorio». Los derechos básicos de la persona humana preceden a su estatus legal y siempre deben ser respetados. Todo ser humano tiene derecho a lo necesario para la subsistencia vital; al acceso equitativo a la justicia; a un trabajo; a la libertad de movimiento; a la asistencia sanitaria... Los menores de edad deberán ser protegidos de una manera especial y habrá que ofrecerles la posibilidad de continuar sus estudios y recibir una educación digna.

«**Promover** quiere decir trabajar con el fin de que a todos los emigrantes y refugiados se les dé la posibilidad de realizarse como personas». Si las dos acciones anteriores pretenden que no se conculque su dignidad, ésta tiene una dimensión más positiva. El emigrante no es sólo una persona cuya presencia se soporta o se tolera, sino que hay que trabajar por su bien.

El esfuerzo de **integrar** exige trabajar por una cultura del encuentro, favoreciendo ocasiones de intercambio cultural y promoviendo aquellas actitudes que suponen un reconocimiento mutuo de los valores presentes en las distintas culturas y que dignifican a la persona humana.

En definitiva, lo que el Papa quiere es que los cristianos no nos dejemos influir por mensajes negativos que provoquen el rechazo, sino que potenciemos siempre actitudes positivas hacia los emigrantes, pensando ante todo en su dignidad humana y viéndolos como hijos de Dios.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Es presenta el llibre del IV Centenari de la Reial Arxiconfraria Nostra Senyora de la Cinta

El dia 1 de desembre, el M.I. Josep Alanyà i Roig, canonge arxiver, presentà a la sala d'actes Valentín Faura de la Cambra de Comerç de la ciutat, el seu llibre *Santa Maria de la Cinta. Història i documents (1178-2017)*. El motiu de l'obra fou la celebració del IV Centenari de la fundació de la Reial Arxiconfraria Nostra Senyora de la Cinta.

Inicià l'acte el Sr. Luis Javier Muñoz, comissari de l'Any Jubilar. Començà recordant-nos que aquest acte era l'últim abans de la cloenda de l'Any Jubilar. Quan l'Arxiconfraria pensà fer un llibre que plasmes l'amor dels tortosins a la Mare de Déu, l'encarregà a Mn. Alanyà, qui amb molt de gust ho acceptà. El resultat han estat dos volums amb un total de 1.568 pàgines, als que ha dedicat més d'un any.

Tot seguit, el Sr. Bisbe inicià la presentació del llibre recordant

les paraules dels Goigs en honor de la Mare de Déu de la Cinta («La vostra Cinta sagrada nos té el cor tendrament pres»), va dir que això es pot aplicar a l'autor de l'obra, que ha volgut oferir-la a la Mare de Déu amb sentiments de gratitud i a lloança seva. Aquest llibre és un dels fruits de l'Any Jubilar que quedaran per a la història de la ciutat, de la diòcesi i de la Catedral. En aquesta obra no sols trobem dades sobre la història de la devoció a la Mare de Déu de la Cinta, sinó que l'autor ens presenta el relat històric de la ciutat medieval (s. XII). Es constata el procés de restauració de la diòcesi i ens ofereix dades sobre la catedral romànica, etc. Això té un sentit, ja que la tasca de l'historiador no consisteix únicament en narrar els fets, sinó en oferir-nos les claus per a comprendre'ls.

A continuació, va intervenir Mn. Alanyà, qui va agrair a tots els qui han fet possible aquesta obra (l'Arxiconfraria, Capítol Catedralici, Editorial Querol, etc.). També va contar alguna anècdota relacionada amb el procés de composició de l'obra: «El dia que vaig començar aquest treball tenia al davant una medalla de la Mare de Déu de la Cinta del segle XIX, que portava la meua mare quan esperava un fill. Per tant, jo també vaig estar darrere d'aquesta medalla. La Mare de Déu m'ha ajudat.»

Per cloure l'acte, ens adreçà la paraula el Sr. Javier Colina, primer majordom. Després de saludar tots els assistents oferí a l'autor del llibre, en nom de l'Arxiconfraria, un punt de llibre de plata i el va felicitar pel seu treball.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

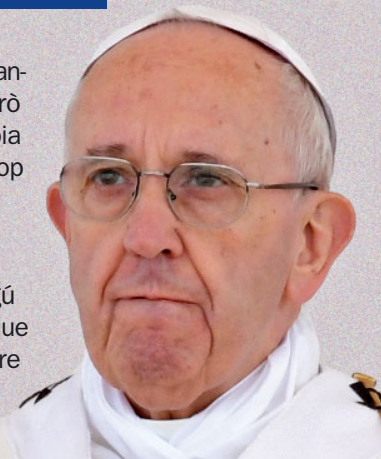

@Pontifex: «La ciència expressa la seva màxima dignitat quan serveix al desenvolupament integral de la persona i de la família humana» (10 de novembre).

@Pontifex: «A la pregària recordem tots aquells que tenen cura de les persones malaltes amb dedicació i esperit de sacrifici» (11 de novembre).

@Pontifex: «No podem canviar el món tot sols, però junts podem sembrar la joia de l'Evangeli, estant a prop dels més dèbils» (13 de novembre).

@Pontifex: «Res ni ningú no pot enfosquir la llum que Crist posa al cor i al rostre dels seus amics» (14 de novembre).

Festa de la Immaculada. Missa de cloenda de l'Any Jubilar de la Mare de Déu de la Cinta

El dia de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu se celebrà la cloenda de l'Any Jubilar amb motiu del IV Centenari de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta. L'Eucaristia fou presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i concelebrada pel Cabildo Catedral i preveres de la ciutat. Hi eren presents els membres de la Reial Arxiconfraria de la Cinta i de la Cort d'Honor, l'alcalde de Tortosa i regidors i un gran nombre de fidels que omplien la nau central de la Catedral.

La coral Preludi a Caro de Roquetes, sota la direcció del mestre Josep-Ignasi Medina, cantà la missa *Te Deum laudamus* de Perosi. El Sr. Vicari general, Il·lm. José Luis Arín, va fer la monició d'entrada: «Beneït sigue el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, qui ens ha regalat el privilegi preuat de la Mare de Déu i també ens ha regalat l'Any Jubilar, la cloenda del qual celebrem avui en aquesta

Eucaristia presidida pel nostre pare i pastor i concelebrada pel Capítol Catedral i els sacerdots de la ciutat.»

El Sr. Bisbe inicià l'homilia saludant a tots i, especialment, als escolanets i escolanetes de la parròquia de Quatretonda (València) on ell va ser batejat i va celebrar la primera Missa. En aquesta celebració es clou l'Any Jubilar del IV Centenari de l'Arxiconfraria de la Cinta, per tant la nostra celebració ha de ser d'acció de gràcies. En primer lloc, pel regal que Déu ens va fer, Maria, qui després de la desobediència dels nostres primers pares, va canviar la història de la humanitat. Ella va possibilitar la vinguda del Fill de Déu en la nostra història.

També donem gràcies a Déu pel que ha significat Santa Maria de la Cinta per a Tortosa i per a la diòcesi. La presència de la Cinta, és un signe d'amor de Maria per la nostra ciutat i per l'Església

sia diocesana. Que aquesta sigui la gràcia en la solemnitat de la Immaculada Concepció i de l'Any Jubilar.

Abans de la benedicció papal final, el Sr. Bisbe agrai la generositat, esforç, dedicació i col·laboració de tots els qui han fet possible la celebració de l'Any Jubilar.

Maria Joana Querol

Trobada d'Advent de l'Hospitalitat de Lourdes

Un any més, l'Hospitalitat de Lourdes celebrà la trobada d'Advent. Aquest any fou el 26 de novembre, festa de Crist Rei, darrer diumenge de l'any litúrgic. El lloc de la celebració fou la població de Bot, de l'arxiprestat de la Terra Alta.

A les 12 h ens aplegàrem, al temple parroquial Sant Blai Bisbe, quaranta-cinc membres de l'Hospitalitat de diferents indrets de la diòcesi, acompanyats pel president, Sr. Ferran Carles, per celebrar l'Eucaristia juntament amb un bon nombre de fidels i xiquets de catequesi que es preparen per a la Primera Comunió. Fou presidida pel rector, Mn. Julián Escudé, i concelebrada per Mn. Antonio Bordás i Mn. Antonio Sesé. Participà en la celebració el diaca permanent Mn. Josep M. Folch.

En iniciar-se la celebració el Sr. Ferran Carles, en nom de l'Hospitalitat, ens adreçà unes paraules de salutació, donant gràcies, en primer lloc, a la parròquia per la seua acollida. Ens digué

que el lema d'aquest any és «Feu el que Ell us digue», paraules pronunciades per la Mare de Déu a les Noces de Canà.

Acabat el sacrifici de la Missa i la processó eucarística, amb els cants corresponents tant eucarístics com marians, tot acabant amb la benedicció del Santíssim i el cant de *Christus vincit, Christus regnat*.

Completà la diada al restaurant Sant Josep compartint un dinar de germanor i una bona sobretaula, durant la qual vam cantar alguns cants acabant amb *És l'hora dels adéus*, esperant retrobar-nos el mes de febrer a la Catedral per celebrar la festa de la Mare de Déu de Lourdes. Que sota l'esguard de Maria, caminem molt a prop del seu Fill.

Maria Joana Querol

AGENDA

- ▶ **Dilluns 15**, Teresianes de Jesús, Formació Permanent del Clergat.
- ▶ **Dimecres 17**, Benicarló, Parròquia Sant Bartomeu, a les 10.30 h, Missa de Sant Antoni i benedicció dels animals.
- ▶ **Del 18 al 25**, Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.
- ▶ **Divendres 19**, Roquetes, a les 20.30 h, Pregària ecumènica.
- ▶ **Dissabte 20**, Sant Carles de la Ràpita, Parròquia Sant Josep, a les 19.30 h, confirmacions.
- ▶ **Diumenge 21**, Tortosa, Col·legi Sagrada Família, a les 12 h, Missa de la Festa Patronal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1S 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.

16. ■ Dimarts [1S 16,1-13 / SI 88 / Mc 2,23-28]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscila (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dimecres [1S 17,32-33. 37.40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar,

i també de Menorca; santa Leonilla, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Dijous [1S 18,6-9;19,1-7 / SI 55 / Mc 3,7-12]. □ Tortosa: Sant Ildefons, bisbe. ■ Urgell: Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. La Salle i mr. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana.

19. ■ Divendres [1S 24,3-21 / SI 56 / Mc 3,13-19]. Santa Agnès (s. IIIV), vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev. i Guillem Saute-

mouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

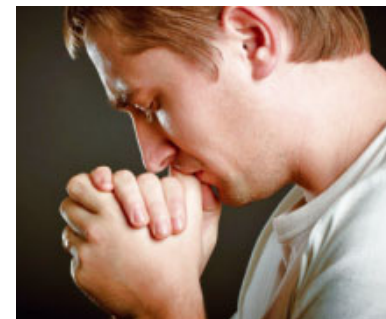
20. ■ Dissabte [2S 1,1-4.11-12.19.23-27 / SI 79 / Mc 3,20-21]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà i mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1S 3,1a.3b-10.19 / SI 39 / 1C 6,13c-15a.17-20 / Jo 1,35-42]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259); beata Josepa Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benignim.

Diumenge II de durant l'any

COMENTARI

Parleu, Senyor! El vostre servent us escolta

Per créixer com a persona tot hom necessita l'ajut d'algué que l'acompanyi i l'orienti. *Samuel, encara un noi*, sent una veu i respon: *Aquí em teniu*. L'inexpert *noi* pensa que és el sacerdot qui el crida i per això corre cap a Elí.

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor. El noi necessita un guia expert. *Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues: «Parleu, Senyor; el vostre servent us escolta.»*

Amb l'ajut de Déu i ben aconsellat pel sacerdot, *Samuel es va fer gran*. *El Senyor l'afavoria i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.*

Els corintis pretenen basar el llibertinatge sexual en principis com «*tot m'és permès*» (v. 13a).

A la llibertat egoista Pau contraposa la llibertat constructora de creixement eclesial. *Tot m'és permès, però no tot convé; ni m'he de deixar dominar per res* (1Co 10,23). El criteri clau és la conveniència de la Comunitat.

Per a l'antropologia bíblica el *cos* no és aliè a la relació amb Déu. Si Crist s'ha lliurat en *cos* i ànima per a salvar-nos, nosaltres hem de fer el mateix per Ell. *El cos és per al Senyor* (3, 22b).

Joan estructura l'Evangeli sobre la base del testimoniatge. Així Jesús, Fill de Déu fet home, és el testimoni de Déu a qui *ningú no ha vist mai, però el Fill Unigènit ens el fa conèixer*.

El Baptista és el primer testimoni de Jesús. *Fixant-se en Jesús que passava, Joan digué a dos deixebles seus: «Mireu l'Anyell de Déu.»*

L'expressió «*Anyell de Déu*» té referons bíblics: a) el *Servent sofrent d'Is 52-53* com *anyell portat a matar*; b) *l'Anyell vencedor d'Ap 7,14*; c) *l'Anyell pasqual immolat* que és Crist 1Co 5,7.

Aquells dos deixebles del Baptista *van seguir Jesús* abans de conèixer-lo ni poder-lo estimar. Quan pregunten a Jesús quina és la seva vida, Ell respon: *Veniu i ho veureu*. Llavors *ells hi anaren, ho veieren i es quedaren amb Ell*. Després *Andreu*, un d'ells, *acompanyà el seu germà Pere on era Jesús*.

També avui per donar a conèixer Jesucrist, a més de la gràcia, cal el testimoniatge creient.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sm 3,3b-10.19)

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir». I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir». Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: «Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta»». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta». Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Jo us dic: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»*

Tenia posada l'esperança en el Senyor i ell, / inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, i / m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: Com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor». R.

Anuncio amb goig la salvació / davant del poble en dia de gran festa, / no puc deixar d'anunciar-la; ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el *cos* no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al *cos*. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors als seu *cos*, però el fornicador pecca contra el seu propi *cos*. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: glorifiqueu-lo en el vostre *cos*.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí, que vol dir «mestre», on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies, que vol dir «l'Ungit»». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, «que vol dir Pedra»».

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 3,3b-10.19)

En aquel tiempo, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde se encontraba el Arca de Dios. Entonces el Señor llamó a Samuel. Este respondió: «Aquí estoy». Corrió adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado. Vuelve a acostarte». Fue y se acostó. El Señor volvió a llamar a Samuel. Se levantó Samuel, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado, hijo mío. Vuelve a acostarte». Samuel no conocía aún al Señor, ni se le había manifestado todavía la palabra del Señor. El Señor llamó a Samuel, por tercera vez. Se levantó, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Comprendió entonces Elí que era el Señor el que llamaba al joven. Y dijo a Samuel: «Ve a acostarte. Y si te llama de nuevo, di: «Habla, Señor, que tu siervo escucha»». Samuel fue a acostarse en su sitio. El Señor se presentó y llamó como las veces anteriores: «Samuel, Samuel». Respondió Samuel: «Habla, que tu siervo escucha». Samuel creció. El Señor estaba con él, y no dejó que se frustrara ninguna de sus palabras.

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. / Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides holocaustos ni sacrificios expiatorios; / entonces yo digo: «Aquí estoy». R.

«—Como está escrito en mi libro— / para hacer tu voluntad. / Dios mío, lo quiero, y llevo tu ley en las entrañas». R.

He proclamado tu justicia / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios, Señor, tú lo sabes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Y Dios resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros con su poder. ¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la inmoralidad. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca contra su propio cuerpo. ¿Acaso no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo, que habita en vosotros y habéis recibido de Dios? Y no os pertenecéis, pues habéis sido comprados a buen precio. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios». Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?». Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?». Él les dijo: «Venid y veréis». Entonces fueron, vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; era como la hora décima. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo)». Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce: Pedro)».